

Chương 6: Ma Vương Thành (6) - Trung Úy Dyrus

(Số từ: 3237)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:53 PM 26/04/2024

Có lẽ vì uy tín đi kèm với bộ quần áo tôi mặc hoặc vẻ mặt khấn trương của tôi, viên sĩ quan vô danh liền cho tôi lên ngựa mà không nói lời nào.

Ban đầu, đây là nơi đóng quân nên cách xa Ma Vương Thành.

Làm thế nào mà nó dẫn đến chuyện này? Cách đây không lâu mình đã cố gắng rất nhiều để ra khỏi đó và bây giờ mình lại vội vã quay trở lại.

Tôi chưa bao giờ cưỡi ngựa trước đây, tuy nhiên người sĩ quan ngồi phía sau đã giữ chặt cơ thể tôi nên bằng cách nào đó tôi có thể chịu đựng được sự rung chuyển.

“Cậu không thể kể chi tiết cho tôi được à? Ma Vương Thành đã bị chiếm rồi, vậy tại sao mạng sống của một hiệp sĩ lại gặp nguy hiểm!?”

Tôi không biết người này có phải là tay sai của Bertus hay không, nhưng anh chàng này còn khá trẻ.

Có phải Bertus đã vươn những ngón tay bản thủ của mình xuống ngang tầm với hạ cấp sĩ quan?

Tôi đã suy nghĩ về điều đó một lúc, nhưng hiện tại anh chàng này đã giúp tôi.

“Tôi sẽ nói cho anh biết khi chúng ta tìm thấy ngài Francis!”

"Hiểu rồi!"

Tôi không cần phải thuyết phục anh ấy nữa vì hiện tại anh ấy vẫn đang giúp tôi. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên tôi cưỡi ngựa nên hông tôi cảm giác như sắp gãy, nhưng đây không phải lúc quan tâm đến những chuyện như thế.

Ma Vương Thành trở thành một mớ hỗn độn do cuộc chiến này và trên các vùng đồng bằng xung quanh, những Ác Quỷ dường như đã bị bắt giữ đang bị kéo đi trông giống như những con khô.

Không phải tất cả họ đều đã chết. Một số Ác Quỷ đã đầu hàng và trở thành tù nhân.

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì không phải tất cả họ đều chết, tuy nhiên, đồng thời tôi cũng cảm thấy tội lỗi vì cuối cùng đã phản bội họ dù là Hoàng tử của họ.

“Điều gì sẽ xảy ra với lũ Ác Quỷ đó?”

Bất chấp tình thế cấp bách, tôi vẫn đặt ra một câu hỏi ngẫu nhiên như vậy. “Nếu đây là cuộc chiến giữa con người, chúng ta sẽ đòi tiền chuộc cho họ, nhưng chúng là Ác Quỷ.” Anh ấy nói như thể tôi hỏi điều gì đó kỳ lạ.

“Tạm thời chúng ta đã bắt chúng làm tù binh, nhưng chúng ta còn có thể làm gì khác ngoài việc giết nữa?”

Các cuộc đàm phán đều vô nghĩa vì chủng tộc của họ khác nhau. Điều này là không thể tránh khỏi, bởi vì đây vốn là một cuộc chiến tranh hủy diệt. Điều tự nhiên là họ cố gắng tiêu diệt tất cả hạt giống trước khi chúng lớn lên.

Nó khiến lòng tôi nặng trĩu. Dù tôi chỉ là một người đàn ông bình thường vừa đột nhiên nhập vào cơ thể của Hoàng Tử Quỷ nhưng tôi không thể dễ dàng rũ bỏ được cảm giác bản thủ này.

Viên sĩ quan và tôi lao qua đám tù nhân dài vô tận.

Những bức tường rộng, trống trải khắp nơi bị phá hủy và chứa đầy thi thể. Thật khủng khiếp khi nhìn thấy cảnh tượng xác Ác Quỷ và xác con người xếp cạnh nhau.

“Đó không phải thứ mà một đứa trẻ nên xem.”

Anh ấy thể hiện lòng tốt của tôi bằng cách che mắt tôi khi cưỡi ngựa và coi tôi như một đứa trẻ.

Tôi không thể biết bao nhiêu người và Ác Quỷ đã chết. Chúng tôi đi qua những cánh cổng bị phá hủy. Vô số xe ngựa đã xếp hàng trước nó.

Họ tiếp tục chất vào chúng những vật liệu tìm thấy trong Ma Vương Thành. Ma Giới đã bị phá hủy trong Nhân Ma Đại Chiến này, và cuộc xung đột tại Ma Vương Thành cuối cùng đã được giải quyết bởi con người...

Nhưng quan trọng nhất vẫn là khía cạnh vật chất.

Tất cả các quốc gia tham gia Nhân Ma Đại Chiến sẽ thu được khối tài sản khổng lồ từ việc bán hàng hóa của Ma Giới. Vì vậy, người ta đã ấn định rằng một thời kỳ hoàng kim dài sẽ bắt đầu đối với vùng đất của con người. Người ta nói rằng họ đã có được một thời kỳ hòa bình lâu dài để đổi lấy toàn bộ máu.

Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ tưởng tượng mình sẽ được nhìn thấy cảnh tượng này từ góc nhìn của Ác Quỷ. Cuối cùng, như thể họ coi chiến tranh chỉ là một lý do đơn giản để cướp bóc, vô số lực lượng quân sự đã quét sạch tài sản của Ma Vương Thành.

Những toa xe chất đầy đồ tiếp tế tiếp tục rời khỏi khu vực và những toa xe trống liên tục thay thế chúng. Người sĩ quan đưa tôi

đến sở chỉ huy bên trong Ma Vương Thành nơi họ tiến hành hoạt động vận chuyển và tìm kiếm.

Viên sĩ quan chào người có vẻ là chỉ huy.

“Trung úy Dyrus, chỉ huy Trung đội 3, Đại đội 11, Trung đoàn Kỵ binh 4, Quân đoàn 1 Đế Quốc!”

Anh ấy hét lên tên hiệu chính thức của mình với khuôn mặt cứng đờ. Trung úy Dyrus. Bằng cách nào đó tôi đã tìm ra tên anh ấy. Anh ấy ở trong đội kỵ binh nên đó là lý do tại sao anh ấy có thể cưỡi ngựa giỏi như vậy ngay cả khi có tôi ở đó.

Người chỉ huy đối diện với anh ấy dường như không biết anh ấy là ai. Điều đó đúng như dự đoán. Xét theo chức danh thì có lẽ anh ấy ở dưới cấp chỉ huy rất nhiều.

“Có chuyện gì?”

Viên sĩ quan, có vẻ là một sĩ quan cấp cao, cau mày trong khi lần lượt nhìn tôi và viên sĩ quan cấp dưới. Có vẻ như ông sẽ khiển trách nghiêm khắc nếu anh ấy không thể đưa ra lời giải thích hợp lý tại sao lại đưa một người thậm chí còn không phải là một người lính đến nơi này.

“Tôi đưa cậu bé này đến đây vì cậu ấy nói rằng cậu ấy phải chuyển một thông điệp khẩn cấp từ Tổng Chỉ Huy tới ngài

Francis. Tôi cho rằng nó là bí mật nên tôi không hỏi cậu ấy đó là gì.”

“Hửm?”

Nhìn lời nói dối nhỏ bé của mình ngày càng lớn, tôi cảm thấy ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Tuy nhiên, ông ấy không hỏi tại sao Tổng Chỉ Huy lại gửi tin khẩn cấp qua một người như tôi.

"Aaa..."

Sắc mặt ông hơi cứng lại. Ông ấy dường như biết điều gì đó.

“Ngài Francis... Tôi vừa nhận được báo cáo rằng ngài ấy đã bị giết trong một cuộc giao tranh với một trong những tàn tích của Ác Quỷ trong quá trình khám xét Ma Vương Thành...”

Bertus là người đầu tiên sử dụng bàn tay của mình. Không chỉ tôi, mà cả nét mặt của Trung úy Daryus cũng đanh lại.

“Thông điệp đó có phải là điều tôi nên biết không?”

“K, không! Tôi định giao nó trực tiếp cho ngài Francis!”

"Thật đáng tiếc. Những Ác Quỷ chết tiệt đó nên tan biến và chết đi.”

Vẻ mặt của người chỉ huy rất dữ tợn, có lẽ vì ông ấy nghĩ rằng mình đã mất một hiệp sĩ vĩ đại vào tay Ác Quỷ.

Không, chà, Francis chắc chắn bị giết bởi con người chứ không phải Ác Quỷ.

“Trung úy, đây không phải là nơi dành cho một cậu bé. Nhanh quay lại đi.”

“Tuân lệnh!”

May mắn thay, người chỉ huy đã không thăm vấn tôi về tin nhắn hay danh tính của tôi. Có vẻ như ông ấy đã quá bận tâm với việc tiến hành cuộc khám xét toàn diện Ma Vương Thành.

Sau khi rời khỏi sở chỉ huy, Trung úy Dyrus nắm lấy vai tôi.

"Làm sao chuyện này lại xảy ra? Làm sao Tổng Chỉ Huy biết được ngài Francis đang gặp nguy hiểm?"

Tôi nói mạng sống của Francis đang gặp nguy hiểm và ông ấy thực sự đã chết. Tôi nhìn viên trung úy trước mặt. Rõ ràng là anh ấy có rất ít quyền lực ở đây.

Tuy nhiên, bây giờ Francis đã bị giết, tôi cần người khác giúp đỡ.

“Không phải là Tổng Chỉ Huy đâu.”

"Cái gì?"

Hy vọng rằng việc đưa người này vào không phải là một sai lầm.

“Công chúa phải tới đây.”

Tôi đã nói với anh ấy sự thật.

Tôi kể lại toàn bộ câu chuyện cho anh ấy ở một khu vực hẻo lánh của Ma Vương Thành, nơi binh lính không đi qua. Tôi bắt đầu từ thời điểm Công chúa vẫn còn bị giam cầm và được giải cứu.

“Vậy ngài Francis đã bị giết bởi ai đó trong quân đội của chúng ta chứ không phải Ác Quỷ?”

"Có lẽ vậy..."

"Chết tiệt. Tôi thậm chí không thể tưởng tượng được nó đau đớn đến mức nào, nhưng họ thậm chí còn cố làm hại Công Chúa Điện Hạ ngay khi ngài ấy được giải cứu?"

Anh ấy nghiến răng, có vẻ sốc khi biết có người lên kế hoạch như vậy.

“Vậy là cậu đang cố gắng giải cứu Công chúa phải không?”

“Vâng.”

“Được rồi, tôi ngưỡng mộ lòng dũng cảm của cậu.”

Anh ấy vỗ nhẹ vào vai tôi như thể anh ấy tự hào về tôi, người đã cố gắng cứu Công chúa dù tôi bất lực. Sau đó, anh ấy có vẻ ngạc nhiên trước thực tế là có những trận chiến ngầm đang diễn ra về phía họ, ngay khi họ tuyên bố chiến thắng.

“Tôi không thể để điều đó xảy ra. Tôi cũng muốn trở thành sức mạnh của Công chúa.”

Ngay cả ở nơi có rất nhiều con mắt này, bằng cách nào đó một đồng minh lại bị kẻ khác giết chết. Điều đó có nghĩa là tay sai của Bertus đã trải rộng khắp toàn bộ Quân Đội Đế Quốc.

“Tôi phải đến gặp ngài ấy càng sớm càng tốt. Tôi không giỏi bằng ngài Francis, nhưng chỉ cần có thêm một đôi mắt nữa thôi cũng đủ ý nghĩa rồi.”

"Vâng, đúng vậy."

May mắn thay, Dyrus dường như có ý thức mạnh mẽ về công lý và không thể để chuyện này trôi qua. Tôi không nói với anh ấy bất cứ điều gì như thể anh ấy phải mạo hiểm mạng sống của

mình. Anh ấy dường như nghĩ rằng việc từ bỏ mạng sống của mình là điều đương nhiên nếu điều đó có nghĩa là anh ấy có thể bảo vệ Công chúa.

Ngay khi anh ấy chuẩn bị rời đi nhanh nhất có thể, tôi lại có một ý nghĩ thoáng qua trong đầu.

"Trung úy. Chờ đã."

"Gì thế? Tôi phải quay lại nhanh thôi."

Tôi chỉ vào rất nhiều xe đẩy.

"Hiện tại có một cách để bảo vệ Công chúa."

Đúng vậy, tôi đã dám quay lại Ma Vương Thành.

"Đây là Ma Vương Thành."

"Phải. Vậy thì sao?"

"Tôi thấy có một phòng chứa vật phẩm ma thuật ở đó khi tôi được giải cứu."

Tôi đã đi xa đến mức này rồi, nên tôi không thể quay về tay trắng được.

"Sao chúng ta không tìm Cuộn Dịch Chuyển Thuật ở đó nhỉ?"

Cuộn Dịch Chuyển Thuật không thể được sử dụng ở đây, nhưng rõ ràng chúng có tác dụng trong đồn trú.

Sử dụng ma thuật đó, Công chúa có thể được đưa ra khỏi nơi nguy hiểm này ngay lập tức. Tôi hy vọng rằng hàm cuộn chưa bị cướp bóc.

Nếu vậy thì Cuộn Dịch Chuyển Thuật mà tôi đang cố sử dụng rõ ràng vẫn còn đó. Chúng tôi không thể yêu cầu một Phù Thủy dịch chuyển chúng tôi. Chắc chắn họ sẽ bắt chúng tôi ở đó.

Dyrus có vẻ do dự. Anh ấy trông có vẻ nghi ngờ liệu đó có phải là lựa chọn đúng đắn khi đi tìm Cuộn Dịch Chuyển Thuật nào đó có thể tồn tại hoặc không tồn tại.

Tuy nhiên, tôi biết vị trí của Cuộn Dịch Chuyển Thuật. Sau khi tôi xác nhận rằng nó đã bị đánh cắp, chúng tôi có thể rời đi ngay lập tức.

“Chết tiệt, được rồi. Rõ ràng là tôi sẽ không giúp được gì nhiều ngay cả khi tôi bám theo Công chúa...”

Anh ấy gật đầu như thể thừa nhận giới hạn khả năng của mình. Tôi vẫn chưa rõ về cách bố trí của Ma Vương Thành, tuy nhiên tôi đã nhớ ra một số điều khi ra khỏi nhà tù. Không có ai ngăn cản chúng tôi, vì nhiều binh lính ra vào nơi đây.

"Là lỗi này."

Một số người có vẻ bối rối về việc tôi đi lại mà không mang vũ khí, nhưng tôi không thể giải thích điều này với từng người trong số họ.

May mắn thay, tôi đã có thể lần theo dấu vết của mình trở lại gần đúng vị trí của nó.

Ma Vương Thành rất rộng rãi còn nhà tù tôi đang ở và kho chứa vật phẩm ma thuật lại nằm sâu bên trong, nên rất có khả năng nó vẫn chưa bị cướp bóc.

“Cái này lớn đến mức nực cười!”

Cuối cùng tôi cảm thấy mệt mỏi và cuối cùng cười lên lưng anh ấy. Tôi lục lại trí nhớ và chỉ ra những phương hướng mà tôi nhớ được. May mắn thay, chúng tôi đã có thể đến được đó mà không bị lạc.

“Nó vẫn ổn!”

May mắn thay, nó vẫn ở trong tình trạng tốt. Có vẻ như chưa có ai đến đây.

“...Nhưng với tôi thì nó có vẻ không ổn lắm. Tôi nghĩ có người đã ở đây rồi đấy?”

Ồ.

Đó là tôi.

“À, cái, cái đó..... Ý tôi, ý tôi là những cuộn giấy trông vẫn ổn!”

“Okay. Chúng ta hãy tìm nó.”

Tôi lập tức nhặt Cuộn Dịch Chuyển Thuật nằm rải rác trên sàn lên.

“Tôi đã tìm thấy nó!”

“Thấy rồi á?”

"Vâng, nhìn nè.”

Tên của ma thuật chứa trong cuộn giấy được viết trên đó bằng ngôn ngữ thông thường, nên anh ấy không hỏi tôi làm thế nào tôi có thể tìm thấy nó ngay lập tức. Nếu nó được viết bằng Quỷ Ngôn, chắc chắn anh ấy sẽ nghi ngờ tôi. Tôi đã biết hai ngôn ngữ mà trước đó tôi chưa từng biết đến. Nó giống như mảnh Cheat cơ bản mà mọi người có được khi bị đưa đến dị giới.

Tôi niêm phong lại cuộn giấy chưa được kích hoạt. Tất nhiên, Dịch Chuyển Thuật chỉ có tác dụng với một người. Tôi không

biết liệu có Cuộn Dịch Chuyển Hàng Loạt hay không, nhưng tôi phải tìm thêm nó.

Không chỉ Charlotte, tôi cũng phải thoát khỏi đây và có lẽ cả Dyrus nữa, vì anh ấy cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Tôi sẽ cần thêm vài cái nữa. Chúng ta không biết điều gì có thể xảy ra. Chúng ta cũng nên kiếm một số cuộn giấy có thể giúp ích được cho chúng ta.”

“Cậu bé, hãy cầm lấy cái này.”

“Đâ, đây là...?”

“Sách Cuộn, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy nó phải không? Nó ở đằng kia.”

Anh ấy đưa cho tôi một cuốn sách trống.

“K, không, không phải vậy. Tôi biết đây là gì.”

“Vậy thì tốt. Hãy sử dụng nó.”

Tôi biết Sách Cuộn là gì. Nó thậm chí còn không phải là một vật phẩm ma thuật, chỉ là một cuốn sách mà người ta có thể đặt những cuộn giấy vào và sắp xếp nó theo cách mà người ta có thể xé những trang mình cần bất cứ khi nào người ta muốn.

Nó là vật được sử dụng bởi những người không phải là Phù Thủy nhưng vẫn cần sử dụng ma thuật trong trận chiến. Vì nó là một món đồ tôi nghĩ ra nên không thể nào tôi không biết về nó. Tuy nhiên, tôi cảm thấy thực sự rất kỳ lạ khi cầm món đồ mà tôi chỉ tưởng tượng này trên tay.

Thật tốt là tôi không phải vò nát những cuộn giấy này vào túi. Tôi bắt đầu lấp đầy Sách Cuộn bằng những ma thuật hữu ích, trong khi Dyrus tìm thấy một Sách Cuộn khác, lấp đầy nó bằng ma thuật.

“Ma Vương Thành quả thật rất tuyệt vời. Tôi nghe nói rằng ngay cả những Cuộn Hạ Cấp cũng đắt hơn tiền lương của tôi.”

Anh ấy dường như thực sự ngưỡng mộ kho cuộn giấy khổng lồ.

“Tôi nghe nói họ gần như đã sử dụng hết tất cả các cuộn giấy trong cuộc chiến này, nhưng nếu chúng ta lấy tất cả chúng ở đây thì sẽ là quá đủ để bù đắp cho những Cuộn Hạ Cấp mà chúng ta đã sử dụng.”

Dyrus lục lại các cuộn giấy trong khi nói những điều như vậy.

Không có ma pháp tấn công nào, nhưng chúng tôi đã quét tất cả các cuộn giấy có thể hữu ích cho chúng tôi. Trước đây tôi không thể mang chúng theo vì tôi phải vứt bỏ mọi thứ, nhưng bây giờ tôi thực sự có thể gói chúng lại.

Những cuộn hữu ích GET. Go, me.

Rồi tôi mở to mắt trước một phát hiện bất ngờ.

"Chờ đã!"

"Cái, cái gì?"

[Dịch Chuyển Hàng Loạt]

Khả năng dịch chuyển không gian nhiều người.

Không cần phải tìm thêm Cuộn Dịch Chuyển Thuật nữa.

"Đi thôi Trung úy!"

"Đúng. Nhanh lên."

Sau đó, vừa bước ra khỏi cửa, chúng tôi không khỏi cứng người.

"Hả?"

"Hả."

Ánh mắt của chúng tôi bắt gặp một người lính đang mang mấy cái bọc.

Không, nếu bạn nghĩ về điều đó, chẳng phải chúng tôi sẽ bị coi là những kẻ tùy tiện chiếm đoạt những chiến lợi phẩm lẽ ra phải thuộc về quân đội sao? Tất nhiên, việc cướp bóc mà không được phép là một trọng tội.

Nếu họ không để chúng tôi đi thì sao?

Dyrus, tôi và người lính nhìn nhau trong im lặng.

Anh ấy nghiêng răng. Có lẽ anh ấy đã chuẩn bị cho tình huống cực đoan này.

Đối mặt với nhiệm vụ mới là bảo vệ Công chúa, anh ấy dường như đã sẵn sàng làm bất cứ điều gì. Kể cả khi điều đó có nghĩa là phải khuất phục đồng minh của mình ngay tại chỗ.

“Chuyện này. Trung úy.”

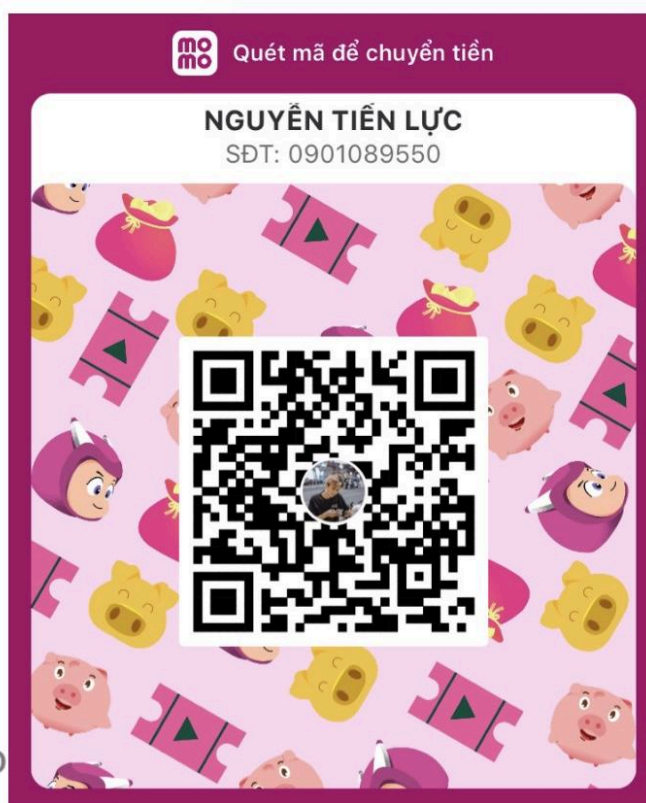
Người lính thận trọng mở miệng sau khi kiểm tra cấp bậc của Dyrus.

“Sao chúng ta không nhắm mắt làm ngơ nhau nhỉ?”

...Bên đó cũng vậy à?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading